

morejo spraviti takoj na pravo pot. Nemški narodnjaki so sicer ugovarjali tem besedam, a ovreči jih niso mogli.

Grof Stürgkh tolmači cesarsko pismo, katero govori o deželni samoupravi, tako, da se ne smejo pravice dežel razširiti. Potem želi, naj se združijo vsi Nemci, da bodo pripravljeni, kadar pride zopet čas, da oni prevzamejo vodstvo države. Kakor bi zdaj ne imeli sami Nemci vsega upliva na državno upravo!

Prelat Karlon je zavrnil nemškega »krivega preroka« kakor je imenoval Rokitskyja, z jako zbadljivimi besedami. Katoliški poslanci imajo v deželni zbornici ravno tako pravico, kakor Rokitsky. Dokler njim bodo njihovi volilci skazovali zaupanje, bodo sedeli v zbornici.

Odobrila se je na to volitev dr. Buchmüllerja iz Ljubna in potrdile so se po želji ministerstva nekatere spremembe v ubožni postavi za graško mesto, dovolilo se je za pol leta pobirati deželne doklade po lanskim visočini, na to se je deželni zbor preložil na negotov čas.

Poročilo deželnega odbora na deželni zbor je v marsikaterih rečeh zanimivo. Tako zvemo, da so do konca leta 1897 na brezobrestnih posojilih za prenovljenje vinogradov, pokončanih po trtni uši, dobili sledeči okraji:

Ptuj . . .	12.700 gld.
Rogatec . .	7.420 "
Ormož . . .	2.820 "
Ljutomer . .	1.670 "
Maribor . . .	760 "
Šmarje . . .	1.300 "
Sevnica . . .	11.830 "
Kozje . . .	31.310 "
Brežice . . .	50.730 "

Razven tega je dobil brežiški okraj več svote kot brezobrestno posojilo od štajarske hranilnice.

Prošnjikov pa, ki niso leta 1898 mogli dobiti takih brezobrestnih posojil, je bilo: v Ptujem okraju 64, v Rogatekem 24, v Ormožkem 3, v Ljutomerskem 1, v Mariborskem 1, v Šmarskem 51, v Sevniskem 0, v Brežiškem 573.

Brežiški okraj je pač najhujše trpel vsled trtne uši.

Politični ogled.

Cesarjev odgovor. V vseh deželnih zborih, kateri so bili sklicani, se je naprej prebral cesarjev odgovor na udanostne izjave, ki so mu jih doposlali deželni zbori za

petdesetletnico njegovega vladanja. Odgovor je sestavljen v jako lepih besedah, brez posebne politične vsebine. Čehi pa so ravno zaradi tega zelo hudi, ker ni nič političnega v njem. Pričakovali so namreč, da se bodo v odgovoru omenile njihove državnopravne zahteve. Sedaj preté ministerskemu predsedniku grofu Thunu, da ga ne bodo več podpirali.

Zveza Avstrije z Rusijo. Na Štefanovo je poročal državni poslanec dr. J. E. Krek svojim volilcem v Ljubljani o delovanju v državnem zboru. Rekel je, da ima veliko krivdo na narodnostnem boju v Avstriji višje uradništvo, ki še vedno širi bebasto germanizacijo, ki je Avstriji odtrgala Lombardijo in ki hoče vse pokriti z nemškim plaščem. Govornik se je izrekel proti zvezi z Nemčijo in Italijo, ker nas ta zveza le ovira v prostem razvijanju. Kak vrisč je nastal, ko je grof Thun povedal pošteno besedo o izgonu Slovanov iz Pruske. Pod utiski zunanjega ministerstva se nam dela politični položaj. Treba nam je zveze z Rusijo. Rusija ima še trdno družinsko organizacijo, koja podpira ondi tudi vlada. To dejstvo bi uplivalo tudi nanas.

Češki duhovniki in socijalni demokratje. Čuda hitro se je širila socijalna demokracija na Češkem in pretel je že propad češke družbe. A vstali so češki duhovniki in šli polni svetega navdušenja v boj proti socijalnim demokratom. Z besedo in persom delajo vrli svečeniki, da otmó mlo jim ljudstvo ti pogubonosni hidri. Hud boj se bje na celi črti. Premnogi katoliški politični listi, katoliška politična društva in zadrage katoliških pomočnikov in delavcev nam jamčijo, da bode socijalni demokraciji odzvonilo skoro tudi na lepi zemlji češki.

V deželnem zboru koroškem se je vsprejela izjava zoper pogodbo z Ogrsko in zoper uporabo § 14. To je bila navadna demonstracija proti vladi. Slovenska poslanca Einspieler in Muri sta glasovala proti. Einspieler je vskliknil proti nemškim nacionalcem: »Ko bi vi ne obstruirali v državnem zboru, bi ne bilo treba te izjave, ne § 14!«

Poslanec rimskega papeža v Petrogradu. Kakor poročajo italijanski časopisi, naznanil je ruski car Nikolaj II. rimskemu papežu Leonu XIII. željo, naj bi se ustanovilo v Petrogradu za Rusijo mesto papeževga poslanca ali nuncija. Skoro vse druge države imajo že papeževga nuncija, le Rusija je delala izjemo. Ruska vlada je katoliško cerkev popolnoma prezirala. Skušala je se silo zatreti vsak katoliški pojav. Bil je že skrajni čas, da se krute razmere zboljšajo tudi za

katoliško rusko cerkev. Apostolskega nuncija ni v Rusiji že od časa carja Pavla I., ki je vladal od 1796 do 1801 leta. Zadnji apostolski nuncij je bil grof Litta-Arese.

V Srbiji vedno bolj raste mržnja in sovraštvo proti vladajoči rodbini Obrenovičev. Vsega tega je kriv razkralj Milan. S svojim razuzdanim življenjem je potratil neizmerno veliko denarja po zabaviščih in kopališčih. Sedaj se je zopet vrnil v Srbijo, kjer si je vedel pridobiti mastno službo kot poveljnik srbske vojne in kjer preganja sedaj vse, kar se mu do tal ne klanja. Nikdar še se niso Srbi tako samovoljno zapirali, izganjali, kakor sedaj pod Milanom.

Dopisi.

Maribor. (Silvestrov večer.) Kakor vsako leto, priredila je mariborska čitalnica tudi letos svojim udom na Silvestrovo zabavni večer, da se skupno poslovijo od starega leta in pozdravijo dostojno novo. Pravi duševni užitek tega večera je bilo petje. Pevski zbor mariborske čitalnice je ob tej priliki prvokrat nastopil pod vodstvom svojega novega pevovodje. Vse točke so se izvajale z dovršenostjo, lahkoto in uglaženostjo, kakoršne doslej nismo bili vajeni pri pevskem zboru mariborske čitalnice. Upamo, da je z novim pevovodjo nastopila tudi za naš pevski zbor nova doba. Razven pevskega zbora pa smo imeli ta večer tudi priložnost občudovati lepozvočni glas znanega mariborskega basista in pa krasno žgolenje dražestnih slavčkov iz ptujskega polja. Uprizorili sta se tudi dve igri. Igralci so proizvajali svoje uloge jako izborno, posebno nam je ugajalo igranje gospe Marinove, gospice Lenartove, Meškove in g. Nerata. Le z »intendanco« ne moremo biti prav zadovoljni. Ali se res ni mogla najti igra, ki bi imela vsaj nekoliko jedra, ki bi nam ponudila vsaj nekoliko estetičnega užitka? Druga igra (vojaška) je bolehalo tudi na nekaterih šalah, ki jih morda najdemo pri vojakihi, kadar so »entre nous,« ki pa jih tudi vojaki ne bi upali storiti pred nobeno boljšo družbo. Gledališka intendantca naše čitalnice naj torej prihodnjekrat stopi na nekoliko vzvišenejši stališče. Šaljiva pošta je skrbela za zabavo, kadar na odru ni bilo pevcev ne igralcev. Ljubeznjive gospice so oskrbovale z veliko vnemo in hitrostjo službe poštnih potov. Ob polnoči se je poslovil čitalnični predsednik dr. Firbas od starega leta ter nam želel veselo novo leto. Da bi se njegove želje izpolnile!

urednikovič se je takrat spozabil tako daleč, da je v pismu do Vas trdil o svojem gospodu in našem uredniku, da mu ni prišel protin v roke, ampak lenoba, in zapisal je hudo delno grožnjo: »Ako bi sedaj vstopil v našo uredniško sobo naš urednik in moj gospod, mladi urednikovič bi iz same jeze storil v tem hipu junaško delo. Mahoma bi zgrabil urednika okoli pasu, vzdignil ga od tal ter ga vrgel v globočino našega uredniškega koša. In zaprl bi uredniški koš, se vsedel na njegov pokrov ter tamkaj sedel cele tri dni in tri noči. Naš urednik bi ječal in vzdihoval v globočini uredniškega koša, mladi urednikovič pa bi sedel zgoraj na pokrovu ter se smejal globokim vzdihom svojega urednika. To bi bila pravična kazen za nečuvčno obnašanje našega urednika!«

S tistim trenutkom, ko so bile zapisane te besede, bila je že zapečaten nesreča mladega urednikoviča. Ah, da bi jih nikdar ne zapisal! Gospod urednik je v toplicah čital moje širokoustne besede. In ni ga vzdržalo več tam, pozabil je na svoj protin ter se pripeljal domov.

Svete jeze mu je žarel obraz, ko je vstopil v uredniško sobo. Mladi urednikovič je ravno strigel nek dopis. Še vstati ni utegnil, da bi spoštljivo priklonil drobno glavico v pozdrav svojega gospoda, že so ga zgrabile

urednikove roke okoli pasa, vzdignile ga od tal in eden, dva, tri . . . mladi urednikovič je izginil v globočino uredniškega koša. Celo tiskarsko in uredniško osobje se je v tem trenutku glasno zasmajalo, ko je videlo mojo nesrečo. Gospod urednik pa se je vsedel na pokrov uredniškega koša, da je šibje koša skripalo pod njegovo težo.

Da, na pokrovu koša sedel je naš urednik, a na dnu koša sem sedel jaz, mladi urednikovič. Tužna mi manjka! Kam sem zašel? V tako slabi tovaršiji se nisem bil, odkar diham pozemeljski zrak. Bil sem v tovaršiji zavrženih rokopisov! Mladi urednikovič, na katerega je prejš s ponosom gledalo vse tiskarsko in uredniško osobje, vzdihoval je sedaj v globočini uredniškega koša. Kako globoko sem padel! Dolgo, dolgo je trajalo, da se je uredniku ohladila jeza. Potem še le se je odvalila urednikova teža s koša, pokrov se je odprl in moje oko je zopet zagledalo luč — zlate svobode!

Toda to svidenje! Najrajši bi se zopet pogreznil v tajinstvene globočine našega koša. Ko je tiskarsko in uredniško osobje zagledalo, da sem prilezel iz koša, se je zopet zakrohotalo tako čudno, kakor tedaj, ko sem v košu izginil. Užaljen, globoko užaljen sem povsili svoje obrvi ter s trepalnicami zakril solznati punčici v očesnih jamicah, in le v

toliko sem jih parkrat raztegnil, da sem našel na vratih rešilno kljuko. In potem ven pod mlo nebo, daleč proč od urednika, od uredniške sobe, od tiskarskega in uredniškega osobja, daleč, daleč proč me je gnalo moje tužno srce . . .

Od tega časa solnce sreče ne prisije več prijazno v življenje mladega urednikoviča. Moje jedina tolažba je sedaj, ako imam dosti dela. Tedaj se vsaj za nekoliko časa pozabim na najžalostnejši dogodek svojega življenja. Zato pa prijatelji, ako me ljubite, dajte mi dela! Pošiljajte mi članke, dopise, novice, kajti ko bo te spise proučeval in pripravljaj za naš list, bo najlažje pozabil svojo nesrečo.

Vaš mladi urednikovič.

Smešničar.

Dobra izkušnja. — Na konci šolskega leta pride učenec domov. Oče ga vprašajo: »No, kako si prebil izkušnjo?« — »Prav dobro,« odgovori sin, »tako dobro, da so vsi gospodje jednoglasno sklenili, da jo moram drugo leto delati še jedenkrat!«

Ni se bati. Hišnik vpraša dijaka, ki pride k njemu v stanovanje, če mu ne bo težavno po noči hoditi v četrto nadstropje. Dijak pa reče: »Nič se ne bojte, kadar pridem po noči, obležim navadno že v veži!«

Iz Šaleške doline. Cenjeni gosp. urednik, oprostite mi, da že dolgo nisem vzel peresa v roko, da bi Vam poročal o našem življenju v krasni Šaleški dolini. Božični prazniki bili so mi jako ugodni, tako da sem zopet prijel za pero in Vam napisal to le moje poročilo.

Na Štefanov dan je imela Šaleška čitalnica občni zbor in izvoljeni so bili gg. Ivan Vošnjak, dr. Fran Mayer, Jožef Goričan, Ivan Kačič, Edmund Planinšek, Fran Rajster in Anton Šumljak.

Odbor je tako izvoljen, da smemo upati, da bode Šaleška čitalnica zopet postala zavetišče vseh narodnjakov, posebno našega kmečkega prebivalstva in da bode ljubezen do doma, naroda in pouka ojačila vse, kar se čuti Slovenca, in da bode pri prihodnjih volitvah in bojih vsak na svojem pravem mestu. Znano Vam je, da nas od vseh strani pritiskajo sovragi v kot in da nimamo nikake druge pomoči, kakor naše lastno zavedno delovanje.

Kakor sem na svojih potovanjih zvedel, govori se, da si gosp. Zoff že culo veže, da se odpravi iz našega kraja. V kratkem bomo izvedeli, ali je to resnica, ker se neki ob novem letu pričakujejo večje izpremembe. V Slov. Gradcu vidi se sedaj že tu in tam na kaki tabli pri glavarstvu slovenska tiskovina nabita; menda je bilo gosp. Zoffu le prevroče, še nadalje pihati ogenj. Ta mož bi bil s časoma le uvidel, da ni naše ljudstvo tako zabito, da bi plesalo po njegovi neuglašeni nemško-nacionalni piščalki. A bolje je pa še, če kopita pobere in odide, kjer poper raste.

Menda ste že slišali, da so celjski gospodje nekega Woschnagg-ovega delavca, kateri je bil iz rajha za ponemčevanje poklican, sprejeli kot mestjana in mu tako dali domovinsko pravico.

Ta delavec, po imenu Rucker, je pa baje sit Woschnagg-ove tovaršije in odide s celo družino, obstoječo iz osem glav, zopet v rajh nazaj. Radovedni smo, kaj bodo celjski gospodje k temu rekli, da jim zopet popiha slovesno sprejeti nemški brat.

Naše konzumno društvo tako napreduje, da je kar veselje; Orel, Werbnigg et tutti quanti pa ga neki niso nič veselili. Kmalu bode napočil dan, ko bode kmet spoznal dobro urejeno društvo ter kupoval le pri njem nepokvarjeno blago za nizko ceno. Voščim Vam, kakor vsem čitateljem »Slov. Gospodarja«, veselo novo leto ter kličem, združimo se v geslu: »Vse za vero, dom, cesarja!«

Iz Kozjega. (Naši nasprotniki.) V preteklem mesecu se je vršila seja okr. zastopa kozjanskega. Pri tej seji se je hotel obnašati kozjanski oskrbnik Kragora po vzvišenem zgledu svojega tovariša, kojega je volil, dr. Pommerja. Kako oblastno se ta mož obnaša, to že presega vse mere in meje slovenske potrpežljivosti. Ob koncu rednega zborovanja vstane Kragora in zahteva, da se pokaže in prekliče sklep zadnje seje, za katerega neki Nemci nič ne vedo in v katerem se napada g. okrajni sodnik, ki se je celo naznanil na ministerstvo. Gosp. načelnik ga dobro zavrne, češ, okrajni odbor (ki je čisto slovenski) je prosil za slov. pečate in napise pri sodnji, osebe nihče ni ovadil. Dobro mu je povedal, a še ni dal miru. Zato zopet vpraša: Kdo je v Kozjem cestni komisar in zakaj zida g. Vončina tam, kjer je g. župan Fehr cestni komisar? Gosp. Fehr, mož pošteni, da-si Nemec, mu čisto mirno odgovori, da g. Vončina na njegovi progi nikoli nič ni zidal in da kanal, ki ga je popravil Vončina, spada na Vončinetovo progo. Kako je široko gledal, poparjeni Nemec. In tu moramo nekaj pristaviti! Gosp. uradni vodja pl. Vistarini, pregovorjen najbrž po Kragori, je očital nekoč načelniku okr. zastopa zaradi samoslovenskega napisa ob nekem križpoti. Gosp. načelnik ga zavrne, da ta zadeva ne spada v njegov (Vistarinijev) delokrog ter omeni, da kozjanski Nemci samo nagajajo

razven g. Fehra. In zopet pregovorjen od oskrbnika, pride zadnjič h g. načelniku, češ, g. Vončina zida po Fehrovi progi. Kdo je g. Vistarini to povedal? Fehr ne; kajti on se je očitno izrekel, da Vončina ne zida. Kdo pa torej? Ali ne Kragora? Vistarini je sedaj vrnil Kragori uslugo ter mu nasvetoval, da naj interpeluje o odboru prošnji.

A še nekaj! Znano je, da je bil do lani okrajni zastop v nemških rokah. To bode, to peče oskrbnika. Gosp. načelnik nikdar nikomur ni poslal slovenskega povabila k sejam in noben Slovenec se ni pritožil. Kaj pa zdaj? Povabila so edino slovenska, kar je popolnoma naravno; kajti le dva nemška zastopnika sta v zastopu, g. Fehr in Kragora. In kaj stori slednji. Piše pismo deželnemu odboru, boljše pritožbo, ki je pa polna slovniških napak. Torej nemški tudi ne zna Kragora? Besedo Pfarrer n. pr. piše z enim »r«. Ausschuss (odbor) piše Ausschuss in drugokrat Ausschus! Imenuje to početje okr. načelnika: »Eigenmächtigkeit und Terrorismus« ter sklepa, naj deželni odbor g. načelniku zabiča (t. j. energisch auftragen), naj se prihodnjič poslužuje dvojezičnih povabil. Človek se ne more dovolj čuditi, pravzaprav strmeti nad tako drznostjo tujca! Če ne razume slovenskega jezika, zakaj pa sedi v slovenskem okrajnem zastopu? Saj ga nikdo ne bo pogrešal, ako ne pride več.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Mil. knezu in škofu) se je na novega leta dan poklonila mariborska duhovščina ter jim želela veselo novo leto. Prevzvišeni so se zahvalili na čestitki ter se v svojem nagovoru zahvalili mariborski in vsej lavantinski duhovščini na trudoljubivem delovanju v starem letu ter ji tudi sami želeli veselo, z božjim blagoslovom napolnjeno novo leto.

(Častnim občanom) je imenovala občina Sv. Martin na Paki v l. g. župnika Jožefa Kolariča, v l. g. Jurija Klančnika ter visokorodnega gosp. Oskarja barona Warsberga.

(Slovenska zmaga.) Nasim čitateljem je znano, da se je nadsodišče v Gradcu krčevito branilo slovenskih razprav. Vsled tega je nastalo med slovenskim ljudstvom veliko vznemirjenje in stara zahteva Slovencev po slovenskem nadsodišču v Ljubljani je stopila v ospredje. Mnogoštevilne prošnje za slovensko nadsodišče so romale na državni zbor in v pravosodno ministerstvo. Vlada je razvidela iz prošnji javno prepričanje Slovencev ter odredila, da se naj vršijo odslej obravnave pri nadsodišču v Gradcu tudi v slovenskem jeziku. Zastopnik tožencev, odvetnik dr. Juro Hrašovec iz Celja, je brez ovire govoril slovenski, in so se tudi njegovi predlogi zapisali v slovenskem jeziku. To je prvi uspeh zavednosti naših občin. Zato pa naj naše vrle občine ne omagajo, ampak naj pogumno korakajo naprej, in prišel bo tudi drugi uspeh: slovensko nadsodišče v Ljubljani.

(Radi pošte v St. Juriji ob Taboru) so nekateri časopisi poročali, da so jo premestili v St. Pavel. To ni resnica. Premestili so jo le iz vasi Tabor v vas Kapljo iste župnije in to le za tako dolgo, da se zopet zdravje povrne v pošno poslopje. Sploh pa nekateri sitneži radi boleznij v St. Juriji vse preveč kriče. Zdaj sta v celej župniji bolni samo dve osebi vsled vročinske bolezni. Bog daj, da bi se kmalu spet povrnilo ljubo zdravje in da bi bil tudi konec — pretiravanja!

(Odvetniški izpit) je napravil pred Božičem v Gradcu vrli narodnjak gospod dr. Ivan Glaser. Novi odvetnik naseli se v Mariboru.

(Lep parček.) V Marenbergu sta bila pred kratkim kaznovana občinska odbor-nika Schober in Kager na občutljive denarne kazni. Schober je dal nekemu učitelju zaušnico, a Kager se je sprl z nekim sotržanom ter se tako vlovil v kljukasti pa-

ragraf kazenskega prava. Nemška omika! Schober je vodja marenberških Nemcev, a Kager je njegov goreč pristaš.

(Iz Mute nad Marenbergom) se nam poroča, da se v ondotnem Winklerjevem mlinu dela večkrat tudi v nedeljo, čeprav mlin ni na par, ampak na vodo, ki tamkaj nikdar ne usahne, ker prihaja iz gorovja. Delavci morajo 24 ur neprenehoma delati, potem imajo sicer 24 ur prosto, vendar morajo tudi od teh prostih ur darovati 4 ure za rezervno delo. Ker je v Muti mnogo delavcev in ker jih je mnogo tudi dobromislečnih, bilo bi umestno, ako bi si ustanovilo kako delavsko društvo, v povspesevanje svojih koristi in v obrambo svojih pravic. Delavci, organizujte se!

(Občinske volitve) bodo imeli kmalu v Zdolah pri Brežicah. Nemškutarji se že pridno pripravljajo na volitve, za to je potrebno, da se tudi krščansko-narodna stranka postavi odločno na noge ter začne delovati za svojo zmago.

(Le nemški, le nemški!) Nek mlad kovač v predmestju Brežic si je dal narediti nad svojo kovačnico samonemški napis: »Huf- und Wagenschmied«. Ali bodo hodili k njemu Nemci iz Srednjega in Gornjega Štajarskega, ali ne morda spodnještajarski Slovenci? Kaj pa, če bi hodili Slovenci mimo njegove kovačnice, ker ne bodo razumeli napisa in torej ne vedeli, kdo in kaj se dela v delavnici? To mlademu kovaču gotovo ne bi bilo prav. Zato pa naj odstrani nepotrební nemški napis!

(Zavžitno društvo) se je ustanovilo za marenberški okraj v Marenbergu dne 27. novembra 1898, in sedaj dobilo tudi postavno dovoljenje. Namen društva je, priskrbovati svojim udom vsako v gospodarstvu in gospodinjstvu potrebno blago dobre vrste in po nizkih cenah, kar se bo doseglo s pogodbami, sklenjenimi z zakladalci, s kupovanjem in lastnim pridelovanjem zavžitnega blaga ter s prodajanjem blaga zadržnikom. Zadruga bo za kmete, najemnike, delavce in ubožne ljudi veliko dobrega storila v celem marenberskem okraju. Kdor želi k zadrugi pristopiti, se mora oglasiti v zadržni prodajalnici, ki bo v istem poslopju, kakor je gostilna pri »Stari pošti.«

(Tudi narodnjaki.) Grajščinski oskrbnik kozjanski ima dve vili v Kozjem. V eni prebivajo stranke, druga pa je nova nemška gostilna. Hiša je nova, misli si nek slovenski tudinarodnjak iz Podčetrka, in mora se blagosloviti po stari navadi. Kaj stori ta naš »joger«? Po zadnji seji okr. zastopa, kjer je z lastnimi očmi videl in na lastna ušesa slišal, kak velik nasprotnik Slovencev je Kragora, ga »skušnjava« premoti in smukne v Kragorovo gostilno — jo blagoslovit!? Kmalu pride tudi Kragora pozdravivši ga najbrž: »Heil in Sieg!« In veselo mu stiska roko, češ, »to je prav, to me veseli, da tudi Vas tukaj vidim«. Hiša ali vila je bila blagoslovljena. Druge nesreče ni bilo, kakor da so se pozno vračali proti domu (tudi drugi »jogri« so bili), klobuke poizgubili in ob tovrne vozove trčili, tako da bi se bil skoro ubil en konj.

(Pogostil) je vse šolske otroke v Kozjem dne 21. decembra g. nadučitelj Fr. Böhmeim povodom odlikovanja z zlatim križcem, katerega mu je poklonil presvitli cesar.

(Gosp. Karol Regula), novoimenovani namestnik državnega pravdnika v Mariboru, je umrl pri svojih starih v Celju. N. v m. p.!

(Nemška naselbina.) V »Tagesposti« od 5. januarja se imenujejo sevniški posil-nemci »v nevarnosti živeča nemška naselbina«. Prej so se navadno imenovali nemška trdnjava na jugu, no sedaj so že prišli do prepričanja, da so naselbina, torej gostje na slovenski zemlji. Naj bi se tudi vedno vedli, kakor gostje, namreč mirno in pohlevno!

(Zločin.) Neka oseba od Drete, koje nočemo imenovati, je pričakovala in z gnoj-nimi vilami na novega leta dan zabodla vojaka M. Vrtačnika. Desno oko je proč in